

Üzenet 2005/2.: Nő a periférián

Tóth Krisztina

Nagy vonalakban a női szexualitásról

Tedd szét a lábad! Ez az! Jobban, nagyobb terpeszbe! A fenekedet egy kicsit lejjebb, úgy, a lábfejedet meg fordítsd befelé! Ez az, így jó lesz!

A fölgerjedt férfi kivörösödve instruál, rekedten hadonászik: hókézni tanít a sípályán. A fölgerjedt férfi ugyanis arról ismerszik meg, hogy el akarja magyarázni, amit nem értesz, meg akar tanítani valamire, amit nem tudsz: biciklizni, hókézni, hasilégezni, vezetni, vékony palacsintát sütni, pillangózni, ütvefűrni, egyáltalán, bevezetni az élet dolgaiba, a tutiba, a hetedik mennyországba. A fölgerjedt férfi megáll a Notre Dame előtt, szemüvegszárral hadonászik, és hangosan azt mondja: *gótika*. Forgatja az étteremben a borosüveget, elolvassa a címkét, majd mélyen a szemedbe nézve elismétli a bor nevét, hozzátéve az évjáratot.

Gótika, cuvet, hóeke. Ilyenkor csak bólogatni érdemes, néha csodálkozni, hogy tényleg? Középkor?! Nagy sebességnél is? Magától kiold?!!! És nem ragad oda?

Az élet bonyolult, kiismerhetetlen, csapdákkal teli dzsungelében elhelyezi az útjelzőtáblákat, melyekre általában az van írva, hogy ÉN, ÉN, és innentől elég rá hagyatkozni, nem kell többé

botladozva keresgélni a helyes utat, mert ő már nyújtja is a karját, gótika, cuvet, tedd szét a lábad.

A férfi egyébként, hogy a megadott témáról is szóljunk, pontosan tisztában van a női szexualitással. Akárcsak Frédérique Leboyer szülész (a Frédérique itt férfinév), akinek szülésről szóló könyvét három évvel ezelőtt fordítottam magyarra, s aki tulajdonképpen arról próbált meggyőzni, miközben szülészeti tapasztalatait a keleti filozófiákkal vegyítve osztotta meg az olvasókkal, hogy nekem, mint nőnek, ha valóban az vagyok és még nem vészett ki belőlem teljességgel minden női ösztön (például tudok búgni a köldökömmel) és természetesség, a tolófájások során az orgazmusig kellene eljutnom. Ha nem jutok el, az azt jelenti, hogy valamit nem jól csinálok, ám ekkor se keseredjek el, ne hagyjam abba, szüljek csak szépen tovább, és élvezzem a dolgot, amennyire lehet, adjam át magam a bizsergető, édes lökéseknek, melyek ezúttal nem kívülről, hanem belülről jönnek, de ez igazán elhanyagolható különbség, szóval élvezzem a szülést.

Amikor a saját gyerekemet készültem világra hozni, akkor a nőgyógyász folyton azt mondta: nemsokára *szülünk*. Aztán: ma *szülünk*. Sőt, a végén már csak ő szült, és amikor az utolsó pillanatban a gyerek apjával beültünk hozzá, akkor már teljesen ki is hagyott a dologból. A fiam nem akart megszületni, váratott magára, minden pasi ezt csinálja egyébként, ő rögtön ezzel indított, a szülész meg a páromhoz beszélt. Nézze uram, mondta neki, és magyarázott, mint férfi a férfinak, én meg ültem kukán a nagy hasammal, nézze uram, mondta a szülész, és akkor arra gondoltam, hogy a fiammal a hasamban bizonyára hamarabb szóba állna, mint velem, oktalan asszonyállattal. Frédérique, Frédérique, gondoltam akkor magamban, miközben a szülési tudnivalókat olvastam és fordítottam, szóval, Frédérique, csí ide-csí oda, nem lennék én a te feleséged, hál istennek csak a fordítód vagyok, egy dekadens, természetből elszakadt asszonyszemély, aki szülni azért már szültem. Erre persze Frédérique rálegyintene, hogy ugyan már, az nem jelent semmit, az elmélet a lényeg.

Ezt a legyintést egyébként ismerem; a szemüvegszárral magyarázó férfi az ágyban is mindent

jobban tud, elmondja, mit és hogy kell érezned, hosszan értekeznek a hüvelyi és klitorális orgazmusról, példákat hoz, idéz, rosszabb esetben a tapasztalataira is hivatkozik, vagyis ő is egy ilyen Frédérique, szülni is jobban tud nálad, csak most nem mutatja meg, mert holnap korán kell kelnie.

A legigazibb macsó viszont nem is kínozza magát az elmélettel, az neki túl bonyolult: ő jön, instruál, és...hóéke, fenekedet lejjebb.

Aztán ha lent vagy a lejtőn, hóéke megvolt, és siléceid a hóban szétdobálva fekszel, akkor föled hajol, és férfiúi büszkeségből és kissé eltúlzott aggódásból kikevert sajátos arckifejezéssel azt kérdezi:

-Na?

Ilyenkor az ember, ha volna ereje, feltápáskodna, és azt mondaná a hogy most kösz, de más sportágban próbálkoznék egy kicsit, de ezt ugye nem teszi, mert 1. vagy eltört a lába, 2. vagy nem tört el, de ki van ficamodva 3. ha nincs is kificamodva, azért megütni mindenképp nagyon megütötte magát, vagyis a lesiklás élvezetéből azért igen keveset tapasztalt, de hát nem is ez a lényeg, hanem az, ahogyan a férfi majd ezt az egészet elmeséli ott fönt a menedékházban az esti sör mellett: hogy milyen is volt lejönni azon a jeges fekete-pályán...

Ha a kérdés nem "Na?", akkor a fekvő síelő fölé hajló, egyelőre hangtalanul mozgó száj, mert a tudat még csak ennyit érzékel, szóval a hangtalanul mozgó száj azt kérdi:

-Jó volt?

Ehhez a kérdéshez biológiai háttér információként tudni kell, hogy a férfi ilyenkor azt éli meg, hogy az életében valaha előfordult férfiak közt ő a győztes spermium, te pedig egy nagy, termékeny petesejt vagy, akit sikerült eltrafálnia. Ehhez mérten arányosítva fogalmazzuk meg tehát válaszunkat, tudva, hogy adott pillanatban az agya is egy spermiuméval méretarányos, legegyszerűbb tehát egyszerűen bólogatni, igen, nagyon, a petesejt elégedett, csak most nem beszéljünk, mert őneki most gondolatban osztódnia kell.

A férfiak nemcsak a női testet, a női orgazmust (lsd. a fentebb említett Frédérique Leboyer-t) ismerik tüzetesen, hanem az erről szóló szakirodalmat is, sőt, barátnőid tapasztalatait, amelyekről állítólag te meséltél, és a barátai barátnőinek tapasztalatait, amit meg az ő barátjuk mesélt nekik (lsd. fentebbi hegyi menedékház, esti sörözés), úgyhogy pontosan tudják, hogy X. költőnek a sikeres német fordítása megjelenés után lett hüvelyi orgazmusa, bár nem tudni, a két dolog összefügg-e, de a lélek, ugye, sok mindenre képes, engem még csak franciára meg angolra fordítottak, Y-nak meg még soha nem is volt, csak folyton ír róla, Z pedig vélhetően lesbikus, mert rájuk se néz, na persze ezt nem ebből szűrték le, de azért van benne valami gyanús.

Ha már tudunk hókézzeni, hasilélegezni, biciklizni, vezetni, palacsintát sütni, pillangózni, ütvefűzni, élvezettel szülni, szóval eligazodunk az élet dolgaiban, de egy alkalommal mégiscsak tévovázva megállunk a járdaszigeten, mert az említett tábla, ÉN, ÉN, ÉN, A FÉRFI, egyméteres körzetben még sincs leszúrva, akkor előbb-utóbb, higgyük el, megjelenik a sarkon az a férfi. Autóval jön, az autó nagy, lehetőleg piros, ő pedig ott ül benne. Végigmér bennünket és kiszól:

Rám vársz, cica?

Ilyenkor nézzünk jól a spermium szeme közé, mélyen, egészen az agyáig, és lassan, magabiztosan feleljünk:

-Nem. A menopauzámra.

